

дозволяє діагностувати і цілеспрямовано керувати активністю студентів у процесі професійного навчання.

Література

1. Костишина Г.І. Особливості розвитку пізнавальної діяльності студентів / Костишина Г.І. // Збірник наукових праць за результатами міжнародної науково-практичної конференції «Психолого-педагогічні проблеми на рубежі тисячоріч: саморозвиток особистості». - Хмельницький: Видавництво технологічного університету Поділля. - 2001. - С. 100-103.
2. Копотюк И.Г. Самостоятельная работа студентов как средство повышения их профессионально-познавательной активности в процессе изучения педагогических дисциплин в колледже: учеб.пособие / И.Г.Копотюк. – М.: РГБ, 2003, - 65с.

УДК 331.5

ІГНАТИШИН М. В.
Мукачівський державний університет

СПІВПРАЦЯ ВУЗІВ З РОБОТОДАВЦЯМИ – НЕОБХІДНА УМОВА СЬОГОДЕННЯ

В умовах глобалізації світового економічного простору важливого значення набувають аспекти формування вітчизняного ринку праці.

Нині ринок праці являє собою складну систему економічних, політичних, суспільних відносин, що відображають сучасний рівень розвитку та узгодження інтересів учасників ринкових відносин (держави, підприємців, працівників) щодо купівлі-продажу робочої сили.

На сьогодні спільними для українського ринку праці та ринку освіти є відсутність аналізу і прогнозу про кількість та кваліфікацію необхідних економіці працівників, відсутність гнучкої системи визначення кваліфікації, а також слабкий зв'язок ВНЗ із потенційними роботодавцями для своїх випускників[1].

В Україні розвиток партнерських зв'язків між закладами освіти і роботодавцями відбувається досить повільно. Тому актуальним для розв'язання цієї проблеми є форми взаємодії між навчальними закладами і представниками бізнесу, які на перспективу забезпечать успішне працевлаштування випускників. Форми взаємодії між навчальними закладами і представниками підприємств, установ, і організацій наведено на рис.1. Наведені форми взаємозв'язку є важливою складовою стратегії у сфері професійної підготовки фахівців.

На думку багатьох роботодавців важливим є поняття компетентності студента яка визначається багатьма чинниками, оскільки саме компетентності, є тими індикаторами, які дозволяють визначити готовність студентів-випускників до життя, їх подальшого особистого розвитку й до активної участі в житті суспільства, оскільки саме на таких випускників чекають роботодавці[2].

Рис.1. Форми взаємодії між вузами і представниками різних сфер діяльності

Аналізуючи основними рисами європейської моделі взаємодії освіти і ринку праці та можна констатувати що формування єдиного механізму забезпечення співпраці між даними сферами на засадах соціального партнерства забезпечуються активним сприянням держави, що закріплені на законодавчому рівні, входять в обов'язки окремих інституцій, мають належне фінансування з різних джерел, несуть спільну відповідальність за формування майбутнього європейського співтовариства[4].

Для України європейський досвід є тим резервом, який допоможе з урахуванням інституційних особливостей, історичних та культурних традицій України відшукати для використання на практиці найбільш оптимальні форми забезпечення взаємозв'язку між навчальними закладами, представниками бізнесу та державними органами. Слід взяти до уваги ефективні правові, структурні, організаційно-управлінські, фінансові механізми регулювання взаємодії освіти та ринку праці; моделі залучення громадського та професійного контролю за якістю навчання, змістом професійної освіти; побудову навколо навчальних закладів мережі ефективного соціального партнерства.

Як висновок можна констатувати, що існуюча економічна ситуація в Україні вимагає нових раціональних підходів до розгляду питань ринку праці, адже домінуючим нині виступає саме людський фактор. І тому на сьогодні ринок праці повинен забезпечувати тісний взаємозв'язок між вищими навчальними закладами, роботодавцями та найманими працівниками, розвиваючи їхні навички та здібності, сприяючи творчому розвитку особистості та підвищенню якості життя.

Література

1. Кириченко І. Битва за професіоналізм // Дзеркало тижня. – 2012. – № 33 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://dt.ua/SOCIETY/bitva_zh_profesionalizm-109104.html

2. Ринок праці та освіта: пошук взаємодії : [зб. наук. ст. / наук. ред. І. Л. Петрова]. – К. : Таксон, 2007. – 200 с.
3. Закон України «Про професійний розвиток працівників», ВВР від 12.02.2012, № 4312-VI.
4. Лазоренко К.С. Роль, значення та особливості функціонування ринку праці на сучасному етапі / К.С. Лазоренко // Вісник СНАУ, – випуск 5/1. - 2010.– С.5.

УДК 159.937.53-053.4

**ЙОВБАК Н.
РУСИН Н.М.**

Мукачівський державний університет

ОСОБЛИВОСТІ СПРИЙНЯТТЯ ЧАСУ ДІТЬМИ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

Час – це перш за все філософська категорія, в той же час це актуальна психологічна і педагогічна проблема. З матеріалістичних позицій час, як і простір, визначається як форма існування матерії.

Часові уявлення і поняття відображають явища зовнішнього світу, а часові відносини – реально існуючі відносини процесів в об'єктивному світі. Відображення часу виступає в двох основних формах: чуттєвої і логічної. Розвиток у людини сприйняття часу пов'язане з досвідом, а не є «даними понад», «... готовим від природи» (С.Л.Виготський). Як зазначають І.М. Сеченов, І.П. Павлов, часові уявлення утворюються на ґрунті всякого ритмічного процесу.

Основними властивостями часу є: об'єктивність, незворотність, періодичність і плинність. Однією з особливостей часу є відсутність наочних форм.

Орієнтування людини у часі формується і вдосконалюється в нерозривному зв'язку з діяльністю.

Фізіологічною основою орієнтування у часі є «динамічна зміна» порушення і гальмування процесів в нервовій системі. У сприйнятті часу людиною сучасна психологія виділяє два тісно пов'язаних види. Перший з них – це чуттєве, безпосереднє сприйняття часу, процес простого часового відчуття. Другий – складне сприйняття часу на рівні словесного логічного процесу, яке локалізується в корі великих півкуль головного мозку.

Дослідження Т. Д. Ріхтерман, К. В. Назаренко, Т. А. Мусеїбової, О. А. Фунтікової свідчать про деякі вікові та індивідуальні особливості знань дітей про час і часові відношення. Так, з метою вивчення рівня знань про час дітям старшої групи були задані наступні питання: «Скільки частин у добі?», «Що швидше проходить: доба чи тиждень?», «Скільки частин буде у завтрашній добі?», «Ми живемо в одній і тій же добі?», «Назви зайве слово: ранок, дерево, вечір», «Назви зайве слово: вчора, машина, завтра», «Прибери зайву картку: Зима, день, літо, осінь», «Виклади всі частини доби», «Скільки частин у вчорашній добі?», «Обери дві картки, якими можна позначити добу і тиждень», «Яка доба довше: вчора чи сьогодні?», «Якого кольору треба взяти фішки, щоб викласти всі частини